

"Türkiye NATO'nun İmanlı Bir Uzvudur"

Dr. Mücahit GÜLTEKİN

<https://tr.farsnews.com/world/news/13960209000086>

FHA- Sağcılık, Arapça ezan okunan minarelerin arasına "Welcome" yazmaktır. Şükretmektir. Tek Parti dönemine sövüp, Kore'ye savaşmaya gitmektir. Sağcılığın üç rüknü vardır bizim ülkemizde: Türk olmak, Müslüman olmak ve Amerika'nın yanında olmak.

FHA- Celal Bayar, 28 Ocak 1954 tarihinde Beyaz Saray'da verilen ziyafette yaptığı konuşmayı, "Büyük müttefikimiz Amerika'nın saadet ve refahına içiyorum." diye noktalamıştı. Aynı gün Amerikalı gazetecilere yaptığı konuşmada ise Türkiye'yi Amerikalıların ekip biçeceği "münbit bir toprağa" benzetmişti: "Türkiye'ye sarfedilen her dolar münbit bir toprağa ekilmiş refah ve bereket filizleri verecek birer tohum gibidir."

Kongre'de yaptığı konuşmada ise Türkiye'yi "NATO'nun imanlı bir uzvu" olarak tanımlamıştı.

Amerika'nın yanında Kore'de savaşalı 4 yıl olmuştu. Bayar, yaklaşık 40 gün süren gezisinde, gittiği her yerde gerekli gereksiz Kore'den bahsedip durmuştu. Amerikan saflarında verdiğimiz kanla gurur duyuyordu. Kunuri'de Mehmetçik, Amerikalılar geri çekilebilsin diye canlarını feda etmişti. Amerikan Basın Kulübü'nde yaptığı konuşmada, hızını alamamış, NATO'yu epeyce övdükten sonra, Ortadoğu'da bir gedik olduğundan dem vürmüş, NATO'yu Ortadoğu'ya davet etmişti. Gerekçesi ilginçti:

"petrol menbaları." Bir yıl öncesindeyse, Bayar ve Menderes ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles'e, bu gediğin kapatılmasında Türkiye'nin öncü rol oynayabileceğini söylemişlerdi.

O günlerde siyasetçilerimiz ve yazarlarımız Amerika'dan söz edecekleri zaman, ABD demez; "Büyük Dost", "Büyük Müttefik" ve "Hür Dünyanın Lideri" gibi ifadeler kullanırlardı.

O yıllarda bir tek düşmanımız vardı: Allahsız Komünizm. "Hür Dünya"nın yanında değilseniz, şüphesiz ya Komünisttiniz, ya da "Moskof Ajanı". ABD'yle ilgili istifham uyandıracak küçük bir soru bile Komünist olmanız için yeterliydi.

Bayar ve Menderes Kore'ye asker gönderme kararı aldığında Türk Barışseverler Cemiyeti (TBC) "Adnan Menderes Hükümeti, Kore'de harp etsin diye 4500 Türk çocuğunu General McArthur'un emrine veriyor. Adnan Menderes Hükümetinin bu kararı Türk milletine nasıl gösterilirse gösterilsin Amerika'nın menfaatleri uğruna savaşa katılmamız demektir." demişti de başına gelmeyen kalmamıştı. Menderes, "Bunların kökü dışarıda" derken, Dışişleri Bakanı Fuat Köprülü: "Bu tamamen komünizm propagandası ve komünist matbuatın lisanıdır." demişti. TBC kapatılmış, üyeleri tutuklanıvermişti.

Demokrat Parti'nin, demokrasinin altın yıllarıydı. Ticaret serbest, matbuat serbest, ezan serbest, Kur'an serbest ama Amerika'yı eleştirmek yasaktı. Söyledikleriniz, doğrumuş-yanlışmış bir önemi yoktu: Allahsız Komünizme hizmet ediyordunuz, Moskof ajanıydınız, Kızıkların ekmeğine yağ sürüyordunuz; niyetiniz başkaydı ve kökünüz dışarıdaydı. Satılmıştınız, uşaktınız, vatan hainiydiniz.

O yıllarda bizler Türk'tük, Müslüman'dık, imanlıydık ve Amerika'nın yanındaydık. Eğer Amerika'nın karşısındaysanız, Türk ya da Müslüman olmanız "kökü dışarıdalığınızı" gizlemek için kullandığınız bir maskeydi sadece. Amerika'nın yanında olmadan ne Türk, ne de Müslüman olunabilirdi. Bizler NATO'nun imanlı bir uzvuyduk. "İmanlı..." Elhamdülillah!

Şimdi biraz geriye gidelim. Sağcılığın omurgası olan bu sözün öncülü olan bir fotoğraf karesine odaklanalım.

5 Nisan 1946 tarihinde Amerika bizi korumak amacıyla Missouri Zırhlısı'nı Türkiye'ye gönderdiğinde Demokrat Parti kurulmuş, çok partili sisteme geçilmişti. Amerikalılar coşkuyla karşılanmış, PTT Gemi'nin gelişini ölümsüzleştirmek için pul bastır-

mıŖ, Tekel "Missouri" sigaraları ıkarmıŖ, İstanbul belediyesi sokakları temizlemiŖ, Amerikalıların grŖ menziline girebilecek binalar boyanmıŖ, ücretsiz otobüs seferleri dzenlenmiŖ, tiyatrolardan Amerikan bahriyelilerine yerler ayırılmıŖ, Valiliğın emriyle genelev kadınları sağlık kontrollerinden geirilmıŖ, genelev kadınları gbelerine "welcome" yazmıŖlardı.

Welcome...

Aynı yazı bir camimizi de ssleyecekti...

Bezm-i Alem Valide Sultan Camii'nin iki minaresi arasına da "Welcome" mahyası asılmıŖtı. "Welcome" Amerika demekti ve 5 Nisan 1946'da iki minaremizin arasına girivermiŖti. Eski Türkiye bitiyor yeni Türkiye kuruluyordu. Yeni Türkiye'yi dizayn eden tuhaf bir denklemdi bu... "Welcome", Genelevi ve Cami'yi bir arada tutacaktı. Artık tek parti devri kapanmıŖtı; ezan aslından okunacak, camiler, türbeler açılacak, "Zulmetten Nura" kitabının yazarı CHP'den baŖbakan bile olacaktı. Hr dünyanın saflarında yerimizi almıŖtık. Bu hr dünyada her Ŗey serbestti, sadece bir tek Ŗey yasaktı: Moskof Ajanlığı!

Sonra yıllar geçti. Kıbrıs'ta sorunlar ıktı. Türkler, "soydaŖlarımız" Rumlar tarafından katlediliyordu. KarŖı çıkmak istedik. Ama bir gece yarısı ABD Büyükelçisi Raymond Hare'in İnönü'nün eline tutuŖturduėu mektup "hayır" diyordu. Sana verdiğim silahları benim iznim olmadan kullanamazsın diyordu; kullanamadık. ABD BaŖkanı Johnson mektubunda ilginç bir Ŗey daha söylüyordu. Yunanistan ve Türkiye NATO Ŗemsiyesinin altında kardeŖ olmuŖlardı. Ŗimdi nasıl olurdu da iki NATO yesi karŖı karŖıya gelirdi?

Burnumuzun dibindeki Kıbrıs'a gidemiyorduk.

Tamam... 8 bin km.ötedeki Kore'ye gitmiŖtik. Ama o baŖkaydı, orada Allahsız Komünizme karŖı savaŖmıŖtık. Ŗimdiyse durum farklıydı. NATO bizleri ve Yunan'ı kardeŖ yapmamıŖ mıydı? KardeŖ kardeŖi vurur muydu?

Celal Bayar da, o tarihi gezisinde, 28 Ocak 1954'te Ŗunları sylememiŖ miydi:

"Bu binanın dayandığı sağlam temel civanmert komŖusu ve müttefiki Yunanistan ile Türkiye arasındaki hakiki anlaŖma ve sıkı kardeŖlik, dostluktur..."

Mazideki faydasız kavga ve mnazaaların hatıralarını ebediyen gömen ve mukadderatlarını, kökleri halkın derinliklerine kadar uzanmıŖ devamlı bir ittifak ve kardeŖlikte birleŖtiren iki memlekete dair tarihte bir misal varsa o misalin iŖ bu olduğunu bir

kere daha söylemeden geçemem. Bu beşeriyetin bizzat mevcudiyetini tehdit eden müşterek tehlike karşısında mahalli ehemmiyetsiz kavgaları realizm ve değerleri doğru ölçmekle bertaraf ederek neler yapılabileceğinin cidden parlak bir misalidir."

İlginç değil mi: "Civanmert komşu... Mazideki faydasız kavga ve münazaaların hatıralarını ebediyyen gömen... mahalli ehemmiyetsiz kavgaları..."

Yeni Türkiye'de artık, Yunan işgali ehemmiyetsizdir, mazideki faydasız bir münazaadır. Bizler "Welcome" yazısı altında kardeş olmuşuzdur. Amerika'nın düşmanını düşman, dostunu dost bellemişizdir.

Peyami Safa, 1956'da, İsrail'in Mısır'a saldırmasını yorumladığı yazısında ne de güzel açıklar bu gerçeği:"Bir okuyucumuz, Mısır meselesinde, Araplara değil, İsrail'e sempati gösterdiğim için bana sitem ediyor... Cepheler gizli değil: Mısır Sovyetlerin yanında yer almıştır... Küçük İsrail, Mısır'a karşı savaşırken, yalnız kendi hudut emniyetini sağlamaya değil, hür milletlerin davasına da, doğrudan doğruya veya dolayısıyla hizmet etmiştir... Bir Çerkez atasözü: 'Dostumun dostu dostumdur' der. Bu söze ondan daha az doğru olmayan bir sözü de biz ekleyebiliriz: 'Düşmanımın dostu düşmanımdır' "

Bu bizim tarihimizdir. Türklerin ve Müslümanların tarihi. Tarihimizdir amma tarihte kalmamıştır.

Demokrasimizin altın yıllarında 35 milyon metrekare toprağımız Amerikalıların emrine üs ve tesis olarak kullansınlar diye verilmiştir. Gün gelmiş bu üslere Türk subaylar alınmamıştır. 25 bin ABD'li uzman Türkiye'nin en kritik noktalarına getirilmiş, ordumuz NATO ordusu olmuştur.

Olsun... Ziyanı yoktur; vatanımız tek, bayrağımız tek, dinimiz ve dilimiz tektir.

O günlerde Kıbrıs'ta "Anavatan"dan silah bekleyen Türk Mukavemet Teşkilatı Başkanı'na dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Fahri Korutürk'ün (6. cumhurbaşkanı) şu söyledikleri de bizim tarihimizdir:"Donanmamızın tüm gemileri NATO emrinde-dir. En küçük gemilere varıncaya kadar hepsinin her an nerede olduğu NATO Başkomutanlığı'nca izlenmektedir... Bu sebeple bir gemi tahsis etmemiz mümkün olmayacaktır."

Olsun... Ziyanı yoktur.

Bayrağımız dalgalanmakta, minarelerimizden ezan, minberlerimizden Kur'an okunmaya devam etmektedir.

Sağcılık budur.

Sağcılık, Arapça ezan okunan minarelerin arasına "Welcome" yazmaktır. Şükretmektir. Tek Parti dönemine sövüp, Kore'ye savaşmaya gitmektir. Sağcılığın üç rüknü vardır bizim ülkemizde: Türk olmak, Müslüman olmak ve Amerika'nın yanında olmak. İlk ikisi müstehab, sonuncusu farzdır.

46 yaşındayım. 12 yaşında da bir oğlum var. Milli Görüşçü bir aileden geliyorum. Oğluma şunu söylüyorum:

Erbakan Hoca kimdir, diye sorarlarsa şu cevabı vereceksin:

O, minarelerin arasına "Go Home" mahyası asmak isteyen adamdır.

O yüzden bu ülkede dövülmüş, horlanmış, yalnız bırakılmıştır. Dini siyasete alet etmekle suçlanmıştır. Çünkü bizim ülkemizde minarelerin arasına "Welcome" değil, "Go Home" yazmaktır dini siyasete alet etmek.

Minarelerin arasına "Go Home" yazmak büyük günahdır.

Avrupa Birliği değil, İslam Birliği demek büyük günahdır. Erbakan Hoca o yüzden büyük günahkârdır.

Erbakan Hoca, Başbakan olduğunda ilk ziyaretini Washington'a değil, Tahran'a yaptığı için büyük günahkârdır.

Erbakan Hoca bu günahların hepsini işlemiş adamdır ve o yüzden büyüktür.

Şunu da unutma,

Bu ülkede ABD'ye düşman olduğunda, ABD'nin asıl düşmanı kimse onun ajanı olmakla suçlanacaksın. Vatan hainliğiyle, kökü dışarıdalıkla suçlanacaksın.

Bu da bizim kaderimiz, imtihanımız; öpüp başına koyacaksın.